

HET BEGIN

*Het riet beweegt in de wind
en houdt zichzelf voor de danser ...*

‘Ze hebben ons gevonden! Na al die jaren!’

Een koude windvlaag trekt over me heen. Nog half in slaap probeer ik mijn dekbed weer over me heen te trekken en draai ik me boos kreunend weg van het licht dat door mijn slaapkamerdeur naar binnen valt. Dan pas dringen haar woorden langzaam tot me door.

‘Hé? Wie ... Wat ... Waar heb je het over, ma? Wat is er?’ mompel ik.

Ze rukt aan mijn arm. ‘Tess, sta op! Kom, we moeten gaan. Nu!’ Ze draait zich om, grist een hoopje kleren van mijn bureaustoel en duwt het in mijn armen. ‘Schiet op! Snel en stil. Aankleden, nu.’ Daarna rent ze mijn kamer uit.

Ik begrijp er niets van. Wat is er toch aan de hand?

Half op de automatische piloot begin ik mijn kleren aan te trekken. Normaal ben ik met geen stok mijn bed uit te krijgen. Toch ben ik nu klaarwakker, want ik voel dat er iets vreselijk mis is. Het is niet normaal dat mijn moeder me midden in de nacht mijn bed uit trommelt. Ook bij ons, hoe anders we soms ook zijn, is dat nog niet eerder voorgekomen. Angst daalt als een dikke deken op me neer.

Ik vind mijn sneakers, weggetrapt onder mijn bed. Terwijl ik haastig mijn veters strik, komt ma weer binnen. Over haar zwarte spijkerbroek en zwarte coltrui trekt ze snel haar jas aan.

‘Jeetje, ma, wat is er aan de hand?’ fluister ik, terwijl de adrenaline

door mijn lichaam giert. De pure, onverdunde angst in haar ogen is nieuw voor me. Ik heb de stoerste ma van iedereen. Ze is zo anders dan alle andere moeders die ik ken, altijd zo rustig en zelfverzekerd. 'Ik verzet geen stap als je me niet nú vertelt wat er aan de hand is!' snauw ik. Dan gedraag ik me maar als een vervelende vijftienjarige puber, maar ik moet nu eerst weten wat dit allemaal te betekenen heeft!

Gefrustreerd pakt ze me bij mijn bovenarmen vast, trekt me omhoog, en kijkt me recht in de ogen. 'Tess, alsjeblieft. Ik beloof dat ik het je uitleg, dat ik je álles uitleg, maar niet nu! Nu is het belangrijk dat je enkel naar me luistert en doet wat ik zeg. Tess, luister goed: wat er ook gebeurt, doe wat ik je zeg. Hoor je me, lieverd? Wat er ook gebeurt!'

Ze kijkt me zo indringend aan dat ik me schaam voor mijn gedrag. 'Ma, je maakt me bang. Wat is er nu?'

Dan klinkt er een zacht schrapend geluid beneden in huis. Ma heeft het ook gehoord. Zoals ze daar staat, roerloos en met haar oren gespitst, heeft ze iets roofdierachtigs. In één vloeiende beweging pakt ze mijn hand en trekt me mee naar het raam. Gelukkig lukt het me om haar te volgen zonder te struikelen over de rommel die verspreid door mijn kamer op de grond ligt. Ik moet toch echt eens leren mijn kamer op te ruimen, schiet het door me heen. Zonder geluid te maken weten we bijna tot bij het raam te komen.

Net als ma naar het gordijn reikt, breekt de hel los. Een felle lichtflits verblindt me. Een luide knal laat het hele huis trillen. Het glas van het raam versplintert. Een enorme golf hete lucht smijt me terug de kamer in en rukt mijn hand uit die van ma.

Even lig ik daar versuft, tussen mijn bureau en mijn boekenkast

in. Mijn hoofd bonkt en mijn oren piepen. Het lukt me maar niet om te focussen op wat ik zie of wat ik voel. Alles zwemt in en uit beeld en telkens wordt het weer zwart voor mijn ogen. Heel langzaam lukt het me weer om controle te krijgen over mijn lichaam. Ademen! Ik moet ademen! Met de grootste krachtsinspanning lukt het me om mijn longen vol te zuigen met lucht. Meteen begin ik te hoesten van de rook. Wow, wat doet dat pijn! Mijn hele linkerzij voelt aan alsof die in brand staat. Dat is de kant waarmee ik tegen mijn bureau aan ben geslingerd.

Beneden klinken luide voetstappen door het huis, gerinkel van glas, meubels die omver worden geworpen. Het lijkt alsof er een hele kudde olifanten door onze woonkamer stormt. Voetstappen komen de trap op gedenderd en ik wil nog maar één ding: weg van hier!

Dan stapt ma mijn blikveld binnen. Haar gezicht is zwart en vies, en het duurt even voordat ik me realiseer dat het bloed is.

'Ma! Je gezicht ...'

'Tess, we hebben geen tijd meer. Hier!' Ze duwt iets in mijn handen, een klein glazen buisje, niet meer dan een paar centimeter groot. 'Ga naar Robert. Snel, klim uit het raam en ren zo hard als je kunt. Blijf uit het zicht, laat je niet zien of horen. Je kunt het. Zeg tegen Robert dat ik zo vlug mogelijk kom, wacht niet op mij. Ga! Ga nu!'

Met verrassend veel kracht trekt ze me omhoog en neemt ze me in haar armen. Ze draagt me bijna de hele kamer door, schopt de laatste resten glas uit het raamkozijn en tilt me naar buiten. Ik ben te verbaasd om tegen te stribbelen. Hoe komt het dat ma zo sterk is?

Met het glazen buisje in mijn hand val ik naar beneden en beland met een smak tussen de rododendrons onder mijn raam. Gelukkig

breken de struiken mijn val, of misschien ben ik gewoon nog te verdoofd om pijn te kunnen voelen.

‘Rennen!’ roept ma van boven. Dan draait ze zich om en begint te schreeuwen naar de indringers achter haar.

Het lijkt alsof mijn instinct het op dat moment overneemt. Geen vragen, geen angsten, enkel rennen, enkel de noodzaak van rennen! Het angstige gevoel in mijn buik is inmiddels overgegaan in een heus luchtalarm en ik vlucht. Ik vlucht de bossen in die grenzen aan onze tuin. Zelfs in het donker durf ik hier te rennen. Ik weet elke boomwortel, elke stronk blindelings te omzeilen. Dit is mijn terrein! In mijn hand omklem ik strak het kleine glazen buisje. Ik ren zo hard als ik kan. En zo ren ik weg van alles wat ik ken en van alles wat zo belangrijk was in mijn leven.

2

VLUCHT NAAR ROBERT

Het is koud! Mijn hele lijf rilt, ik voel me slap en uitgeput, en ik wil mezelf het liefst tot een balletje rollen en mijn ogen sluiten. Ik weet dat dit de eerste tekenen zijn van onderkoeling. De adrenaline, die me het afgelopen uur op de been heeft gehouden en me steeds verder liet rennen, is weg, en de realiteit komt binnen. Ik kan niet meer staan vanwege de pijn in mijn linkerzij. Voorzichtig voel ik met mijn ijskoude vingers onder mijn sweater en kreunend krimp ik ineen bij de lichtste aanraking. Ik denk niet dat ik mijn ribben heb gebroken, maar flink gekneusd zijn er zeker een paar.

Uitgeput laat ik me op de grond zakken tussen de wortels van een omgewaaide boom. Beter dan hier kan ik me op dit moment niet verstoppen. In het begin dacht ik steeds het geluid van rennende voetstappen achter me te horen, maar het laatste halfuur is het stil. Ik ben ervan overtuigd dat ik alleen ben in het bos. Hebben ze hun achtervolging gestaakt of is die zelfs nooit begonnen? Diep vanbinnen voel ik dat ik er niet zo gemakkelijk af zal komen.

Wie waren dat? Wat wilden ze van ons? En waarom heb ik het gevoel dat het voor ma geen complete verrassing was dat midden in de nacht de Derde Wereldoorlog uitbrak in mijn slaapkamer? Ma! Bij de gedachte aan haar knijpt mijn hart samen. Wat is er met haar gebeurd? Waar zou ze nu zijn?

‘Ma!’ Zachtjes ontsnapt er een snik uit mijn keel en daarmee

komen de tranen. Stilletjes zit ik daar te rillen en te huilen, en ik voel me kleiner en hulpelozter dan ik me in jaren heb gevoeld.

Na een tijdje kalmeer ik een beetje. 'Oké, Tess, wat ga je doen?' spreek ik mezelf zachtjes toe. Antwoorden zoeken! Ik móét erachter komen wat dit allemaal betekent.

Paniek begint naar boven te borrelen en met moeite slik ik ze weg. Ik steek mijn hand in mijn broekzak. Shit! Mijn mobiel ligt nog in mijn slaapkamer. 'Arghh!' Gefrustreerd schop ik tegen de wortels van mijn schuilplaats. Meteen krimp ik ineen door de vlamme pijn in mijn linkerzij. Lekker domme actie van me!

Dan voel ik iets anders in mijn broekzak. Het kleine glazen buisje dat ma in mijn handen heeft geduwd. Tijdens het rennen heb ik het in mijn broekzak gestopt, zodat ik het niet kon verliezen. Voorzichtig haal ik het tevoorschijn. Het is een klein glazen flesje met een metalen afsluitring. Het doet me denken aan een monsterflesje, zoals je die weleens in goedkope B-films ziet. Zo eentje waar dan een dodelijk gif of gevaarlijk virus in zit. 'Ma, wat is dit allemaal?' fluister ik zachtjes. Het flesje bezorgt me kippenvel en vlug stop ik het weer in mijn broekzak.

Ik kan hier niet blijven, ik loop te veel risico. Ik weet niet wie er achter me aan zitten, maar ze zullen me hier uiteindelijk vinden. Ook al is het nog geen winter, het is koud genoeg om mijn bewustzijn te kunnen verliezen door onderkoeling en shock. Ma heeft me als klein kind al het gevaar van onderkoeling geleerd. In tegenstelling tot de andere kinderen speelde ik nooit netjes in de tuin. Zodra ik kon lopen, trok ik de bossen en later de ruige heuvels in. Het weer kan hier in de Schotse Hooglanden zo snel omslaan dat je nog eerder onderkoeld raakt, dan je knieën schaaft. In plaats van me te

verbieden er alleen op uit te trekken, leerde ma me hoe ik veilig in de bossen en de bergen kon overleven. Daar hoorden ook enkele uiterst belangrijke lessen bij over het voorkomen van onderkoeling. Het belangrijkste nu is snel weer in beweging komen, voordat ik door de kou bevangen raak en niet meer logisch kan denken.

Ga naar Robert, heeft ma gezegd. Maar het is niet zo dat Robert onze buurman is. Hij woont helemaal in het volgende dal.

'Jezus, ma!' verzucht ik zachtjes. 'Hoe moet ik daar in godsnaam komen?!'

Robert is een vriend van ma. Een van de weinige vrienden die ze heeft gemaakt sinds we vijf jaar geleden hiernaartoe zijn verhuisd. Soms denk ik weleens dat hij stiekem de reden was dat ze de oude cottage in Rosehill kocht. Want vóór Rosehill en Robert bleven we eigenlijk nooit langer dan een half jaar op één plek. Zolang als ik me kan herinneren, trekken we al van dorp naar dorp en blijven we nooit ergens lang genoeg om vrienden te maken. Op een gegeven moment probeerde ik het niet eens meer. Tot Rosehill. In het begin verwachtte ik ook hier maar kort te blijven, maar inmiddels wonen we er al vijf jaar.

Oké, ik moet dus bij Robert zien te komen! Het probleem van het moment is: hoe doe ik dat? Daarna ga ik wel werken aan het oplossen van probleem twee tot en met probleem honderd.

Precies zoals ma altijd zegt: 'Begin bij de eerste stap, de rest van de oplossing volgt vanzelf.' Die eerste stap is eigenlijk geen slecht idee nu het rillen gestopt is. Ik moet in beweging komen nu het nog kan.

Ik trek me aan de boomwortels omhoog en begin rondjes te lopen, terwijl ik probeer te bedenken hoe ik bij Robert kan komen. We gaan altijd met onze oude, gebutste Land Cruiser naar hem toe. Het dal

waar Robert woont, is hemelsbreed slechts een goede acht kilometer bij ons vandaan, maar tussen onze cottage en zijn boerderij liggen de uitlopers van de Beinn an Eoin-bergen, waardoor de afstand via de weg bijna vier keer zo lang is.

Wat als ik nu eens niet via de weg naar Robert ga? Als ik via het bos en over de bergrug ga, dan is de afstand te doen, en zo blijf ik uit het zicht. Heel bewust sta ik mezelf niet toe om te denken aan hoe ik met gekneusde ribben en beginnende onderkoeling de klim ga maken. Het heeft geen enkele zin om me daar druk over te maken. Een andere optie is er op dit moment gewoonweg niet.

Ik vorder maar heel langzaam. Het is pikdonker, de maan gaat schuil achter de wolken. Hoezeer ik ook tuur in het duister, ik kan niet zien waar ik mijn voeten plaats. Mijn voet haakt achter een boomwortel en ik val hard op mijn knieën. Inmiddels plakt mijn broek aan mijn benen door de modder en zijn mijn handen beurs van het vele vallen. De vermoeidheid begint me parten te spelen. Vaak moet ik stoppen om op adem te komen en doordat ik aan het hijgen ben, is de pijn in mijn linkerzij haast ondraaglijk. Toch sleur ik mezelf stap voor stap verder. Elke stap is er één. Eén stap dichterbij Robert, één stap dichterbij warmte, veiligheid en rust.

Als ik bij Robert ben, mag ik flauwvallen. Nu niet. Die gedachte wordt mijn mantra. Als ik bij Robert ben, mag ik flauwvallen. Nu niet. Ik herhaal de woorden telkens weer en op het ritme van die gedachte zet ik stap na stap.

Op een gegeven moment begint het licht te worden. Hoewel ik het fijn vind dat ik nu kan zien waar ik mijn voeten neerzet, betekent het wel dat ik me niet meer kan verstoppen. Hier tussen de heide

op de kale helling ben ik pijnlijk zichtbaar. Ik kan niet meer doen dan hopen dat ze niet hier naar me zoeken. Dat ze verwachten dat ik de andere kant op ben gegaan, via het bos naar het dorp, om daar hulp te vragen. Dat was ook logischer geweest, Tess, zegt een klein, geniepig stemmetje tegen me. Veel logischer dan jezelf deze heuvel over te slepen, in de ijzige wind, ver weg van wie dan ook. Maar ver weg van wie dan ook klinkt op een bepaalde manier als iets goeds op dit moment.

Mijn oogleden zijn ongelofelijk zwaar, ik kan mijn ogen nauwelijks openhouden. Mijn mond voelt gortdroog. Maar ik blijf mijn mantra herhalen. Ik blijf lopen, vallen, opstaan en weer verder lopen. Het zal me lukken!

Na ik-weet-niet-hoelang begint de grond onder mijn voeten eindelijk te dalen. Ik kan wel huilen van opluchting. Ik ben er bijna, ik daal af in de *glen* van Robert. Mijn handen, armen en benen zitten vol builen en schrammen. Ik ben vaker gevallen dan ik me kan en wil herinneren. Het einde van deze lange martelweg komt langzaam maar zeker in zicht.

Als ik me na de zoveelste struikelpartij weer omhoog probeer te duwen, landt er een grote witte uil voor me op de grond. Versuft blijf ik hem op handen en knieën aankijken. Rustig hopt het dier dichterbij me toe en kijkt me, met zijn kop heen en weer draaiend, onderzoekend aan. De afgelopen nacht is al zo bizar geweest dat ik me niet eens kan verwonderen over deze vreemde situatie.

‘Ik moet Robert vinden,’ zeg ik tegen de uil, alsof hij me zou kunnen helpen. ‘Wil jij Robert voor me zoeken, alsjeblieft?’

Dan vliegt de uil ineens op.

‘Wacht!’ roep ik hem na. Plotseling voel ik me heel erg alleen.

Mijn laatste krachten laten me in de steek. Kruijpend op handen en knieën weet ik nog net de rand van het bos te bereiken. Dan wordt het zwart voor mijn ogen en glijd ik weg in een diepe, donkere, koude poel van vergetelheid.

Een rode flits van pijn dringt plots in die duistere kou door. Ik open mijn ogen en zie bladeren en licht boven me bewegen. De zwarte ogen van de uil zweven in en uit mijn blikveld. Ik hoor een vreemd, rustgevend geluid, een zware stem, en voel sterke armen om me heen. Maar dan eisen de diepe wateren van mijn koude, donkere poel me weer op en wordt alles weer zwart.

Een doffe, kloppende pijn zorgt ervoor dat ik uit mijn zwarte en stille omgeving word gezogen. De kou is weg, in de plaats is pijn mijn nieuwe vijand geworden. Als ik slik, is het of ik een prop schuurpapier in mijn keel heb. Zelfs het bewegen van mijn kleine teen veroorzaakt een pijnscheut die door mijn hele been trekt, en dan heb ik het nog niet eens over het effect van elke ademhaling op mijn ribben. Langzaam open ik mijn ogen. Het duurt even voordat ik mijn omgeving herken. Het is niet mijn eigen bed waarin ik wakker ben geworden. De pijn had me er toch al van overtuigd dat alles wat er vannacht is gebeurd geen droom was. De verschoten kleuren van de bloemetjesprint op de gordijnen van het raam naast me brengen een glimlach op mijn gezicht. Au! Zelfs dat doet zeer! Voorzichtig voel ik aan een diepe schram over mijn wang en kin. De herinnering aan een niet al te zachtzinnige botsing met een stuk rots tijdens een van de ontelbare struikelpartijen van vannacht schiet door mijn hoofd. Wat ik me alleen niet kan herinneren, is hoe ik in deze slaapkamer ben gekomen. Dit is mijn logeerkamer bij Robert, dus ik heb het gehaald.

‘Nou, Tess, nu mag je flauwvallen!’ fluister ik tegen mezelf. Maar het is duidelijk dat ik dat al veel eerder heb gedaan.

Er klinkt geschuifel vanaf de andere kant van de kamer. Iemand heeft mijn gefluister opgemerkt.

‘Hé, Tessie, je bent wakker! Hoe gaat ie, meisje?’ klinkt de zware stem van Robert. De lichte trilling erin geeft aan hoe geschrokken hij is. Robert noemt me al Tessie zolang ik hem ken. Hij is de enige ter wereld die me zo mag noemen. Het is zijn koosnaampje voor mij, zijn grapje. Volgens hem was ik vijf jaar geleden al een klein monstertje; zeldzaam, uniek en veel te goed in verstopperij, net als Nessie, het monster van Loch Ness. Dus werd ik voor Robert ‘Tessie’ en dat ben ik gebleven.

‘Robert!’ De plotselinge brok in mijn keel zorgt ervoor dat ik geen woord meer kan uitbrengen. Met moeite slik ik hem weg, waarna er een spervuur van vragen uit mijn mond komt. ‘Hoe heb je me gevonden? Hoe laat is het? Hoelang lig ik hier al? Heb je iets gehoord van ma?!’ Met elke vraag stijgt de paniek in mijn stem.

‘Whoah, Tessie!’ onderbreekt hij me. ‘Rustig aan! Ik weet dat je vragen hebt, maar die heb ik ook. Eerst moet je iets drinken en eten. Dan kunnen we praten.’ Wat houderig staat hij op uit zijn stoel, een teken dat hij daar een behoorlijk lange tijd heeft gezeten, vast en zeker om over me te waken.

Robert is een grote man. Veel mensen vinden hem vreemd. Hij zoekt niemand op en in het dorp gaat iedereen hem uit de weg. Maar voor mij is hij altijd als een vader geweest. Ik heb mijn echte vader nooit gekend. Ma wil nooit over hem praten, waarom weet ik niet. Hij is voor mijn geboorte om het leven gekomen bij een auto-ongeluk. Dus zijn ma en ik altijd met ons tweetjes geweest. Ik

heb nooit een vader gemist, tot ik Robert leerde kennen. Pas toen voelde ik soms het verlangen om Robert als mijn vader te zien. Op dit moment, nu ik de warmte in zijn ogen zie, voel ik dat verlangen weer. Het liefst zou ik op zijn schoot kruipen, zodat hij me net als vroeger veilig in zijn sterke armen kan nemen en in mijn oor fluisteren dat alles goed zal komen. Dat er niets is om bang voor te zijn. Dat niets me kwaad kan doen, gewoonweg omdat hij dat nooit zou toestaan. Maar ik ben vijftien jaar oud en dan kruip je niet meer angstig weg op iemands schoot.

‘Ik ga even thee voor je zetten. Wat wil je eten? Soep of brood?’ vraagt Robert.

‘Alleen thee, dank je,’ antwoord ik hees.

Zachtjes loopt hij de kamer uit en even later klinkt er gerommel beneden in de keuken. Nog steeds uitgeput laat ik de gebeurtenissen van de afgelopen nacht de revue passeren. Daarna inspecteer ik mijn linkerzij. Robert heeft er een strak verband omheen gedaan. Bij elke ademhaling voelt het alsof er met een mes in wordt gestoken. Flink gekneusd, dus. Naast de dikke schram op mijn wang en kin voel ik nog een bult boven mijn rechteroog. Als ik mijn handen en armen bekijk, wordt het er allemaal niet fraaier op. Het lijkt alsof ik elk stukje huid heb willen versieren met een snee of een blauwe plek. Pft, dat gaat de komende dagen nog voor veel last zorgen. Afgaand op alle pijntjes in mijn benen zien die er vast niet veel beter uit dan mijn armen. Voorzichtig probeer ik overeind te komen. Meteen schreeuwen al mijn spieren in mijn rug en benen het uit in protest, en staat mijn linkerzij weer vol in brand. Maar het lukt me om, half tegen het kussen geleund, te gaan zitten. Daarna heb ik de rest van de tijd die Robert neemt om terug te keren naar mijn kamer, nodig

om weer op adem te komen. Zo voelt het dus om tachtig jaar oud te zijn! Ik wil echt nooit oud worden, zegt het stemmetje in mijn hoofd.

Robert draagt een dienblad met daarop twee dampende mokken thee en een bord met twee dikke plakken brood met pindakaas.

‘Ik heb toch brood voor je gesmeerd. Je lichaam heeft het nodig dat je wat eet, Tessie. Je ziet eruit alsof je door de hel bent gegaan.’

Voorzichtig gaat hij naast me op de rand van het bed zitten en geeft me een mok thee. ‘Nou, vertel me dan nu maar eens wat er gebeurd is. Ik heb jou bewusteloos en half onderkoeld gevonden halverwege het pad naar het *loch!*’ Ook al probeert hij zijn toon neutraal te houden, toch klinkt de bezorgdheid door in zijn stem.

‘Waar is ma, Robert? Heb je iets van haar gehoord? Ze zou hierheen komen!’ onderbreek ik hem. Ik besef dat hij ook veel vragen heeft, maar ik moet eerst weten hoe het met ma is!

‘Ik heb Gwen meteen proberen te bellen toen ik je vond. Haar mobiele telefoon is afgesloten. Niet gewoon uitgezet, het nummer is afgesloten. Dus heb ik direct de sim uit mijn telefoon gehaald en het toestel vernietigd. Het is duidelijk dat ze niet willen dat iemand contact met haar opneemt. Hoe ze jullie hebben gevonden, weet ik nog niet, en ik heb ook nog geen kans gezien om een kijkje te nemen bij jullie cottage. Mijn prioriteit lag bij jou.’

Het duurt even voordat de volle omvang van wat hij zegt tot me doordringt. Ma is dus nog niet hier geweest en ze is blijkbaar niet meer bereikbaar.

‘Hoezo is haar telefoonnummer afgesloten, wat betekent dat? En wie bedoel je met “ze” en waarom zou iemand ons zoeken?’

Robert neemt de mok thee uit mijn trillende handen, voordat ze op mijn schoot kan vallen.

‘Tessie ... Shit! Luister, ik begrijp dat dit alles veel voor je is. Maar vertrouw me, je bent veilig hier. Ik weet niet van hoeveel je op de hoogte bent, maar ik beloof je dat ik je alles zal vertellen wat ik weet, als je mij eerst vertelt wat er is gebeurd.’

Verdoofd kijk ik hem aan. Waarom lijkt hij wél te weten wat er aan de hand is en ik niet? Verdomme! Ik bal mijn vuisten en ik klem mijn kaken op elkaar. Uit mijn woede put ik de kracht die ik nodig heb om mijn verstand erbij te houden. Ik moet mijn focus houden op mijn doel: antwoorden krijgen. Ik moet erachter komen wat er hier allemaal speelt en waarom de twee mensen die ik het meest vertrouw blijkbaar van alles voor me hebben verzwegen.

Met een ijzige kalmte neem ik mijn mok thee terug uit Roberts handen en neem ik een paar grote slokken. Ik was blijkbaar behoorlijk uitgedroogd en thee helpt me altijd om te focussen. Dan vertel ik Robert alles wat er is gebeurd sinds ma me midden in de nacht wakker maakte. Nou ja, bijna alles. Het voorval met de uil vertel ik hem niet.

Na mijn verhaal haal ik het glazen flesje van ma uit mijn broekzak. Robert bedekt meteen mijn hand met de zijne. ‘Hou dat verborgen, Tessie! Niemand mag het vinden!’

‘Huh, waarom niet?’

Robert geeft geen antwoord. Ik stop het flesje weer in mijn broekzak.

‘Nu jij!’ zeg ik, terwijl ik hem strak aankijk. ‘Wat is hier in godsnaam aan de hand? Wie zijn “ze” en waarom zijn ze op zoek naar ons, en waar is ma?!’ Die laatste vraag schreeuw ik bijna uit, terwijl ik probeer om mijn paniek en woede te verbijten.

‘Oké, Tessie. Ik zal proberen zo veel mogelijk van je vragen te beantwoorden, maar ik weet ook bij lange na niet alles. Enkel de beetje informatie die je moeder zich de afgelopen jaren heeft laten ontvallen en wat ik zelf heb kunnen uitvogelen.’

Hij zucht en schuift naast me, zodat hij ook met zijn rug tegen de hoofdsteen van mijn bed leunt. Afwezig pakt hij mijn hand vast en streelt er zachtjes over met zijn eeltige vingers.

‘Je moeder en ik kennen elkaar al veel langer dan je denkt. We hebben samen gestudeerd aan de universiteit van Edinburgh en we waren toen allebei actief in verschillende natuurbeschermingsprojecten. Er was geen petitie die we niet tekenden, er was geen demonstratie die we niet bijwoonden en geen goed doel dat we niet steunden. We hebben ons vastgeketend aan bomen om de kap van een bos te voorkomen. We voeren mee met Greenpeace om de vissers met grote sleepnetten te verhinderen hele stukken zeebodem te vernielen. We waren altijd met een groepje vrienden en jouw moeder was de fanatiekste van ons allemaal. Ik herinner me nog goed hoe ze daar stond: dikke tranen stroomden over haar wangen, terwijl ze foto’s maakte van een bloedbad dat was aangericht door stropers van babyzeehondjes. Ze wilde dat de wereld dat zou zien, dat zulk leed niet verborgen bleef.’

Robert is mijlenver van me verwijderd, verloren in zijn herinneringen aan mijn moeder. Dan lijkt hij zich weer te herpakken en enigszins beschaamd hervat hij zijn verhaal.

‘Tijdens een van onze vele demonstraties leerde ze je vader kennen. Hij werkte bij een grote organisatie die met allerlei internationale natuurbeschermingsprojecten bezig was. Ze zetten natuureservaten op, stopten stropelij en illegale handel in bedreigde diersoorten. Hij

introduceerde haar bij verschillende hooggeplaatste functionarissen. Binnen de kortste keren had je moeder een belangrijke functie bij dezelfde organisatie. Een aantal jaren later hoorde ik dat je vader en moeder getrouwd waren. Ik had het contact met je moeder verloren. Totdat ze plots, zo'n vijf jaar geleden, met jou in Rosehill opdook.'

Diep in gedachten verzonken neemt Robert een slok van zijn thee. Dan kijkt hij me aan en woelt zachtjes door mijn haar.

'Die dag dat Gwen en jij in Rosehill kwamen wonen, was een goede dag voor mij, Tessie. Maar je weet dat ik niet geloof in toeval. Dus toen Gwen hier ineens opdook, nadat ik zelf zoveel moeite had gedaan om een plek te vinden waar niemand me zou herkennen, was ik niet meteen enthousiast.'

Ik weet dat Robert veel geld heeft verdiend met een encryptieprogramma dat hij heeft geschreven, zodat bedrijven en overheden hun bestanden veilig kunnen archiveren. Hij was vroeger blijkbaar een soort IT-goeroe. Jaren geleden heeft hij besloten dat hij niet langer mee wilde doen met de globalisering, dat hij zijn privacy niet wilde inleveren voor de gemakken van de moderne technologie. Nu leeft hij 'digitaal anoniem', zoals hij dat zelf noemt. Ik noem het 'terug in het stenen tijdperk'.

'Ik heb onderzoek gedaan naar Gwen. Waarom ze hier was en wie haar had gestuurd. Dat ging bijna fout. Via het darkweb kreeg ik signalen dat mijn zoekactiviteiten waren opgepikt door tussenbedrijven. Het heeft me vier dagen gekost om mijn digitale voetsporen te wissen. Daarvoor heb ik niet alleen bedrijven, maar ook inlichtingendiensten en overheden moeten hacken. Wél heb ik toen een en ander geleerd over je moeder en de organisaties die haar zochten. Dat heb ik nooit aan Gwen verteld. Ik verwachtte dat ze me ooit

zelf wel zou zeggen waarom er internationaal zoveel alarmbellen afgingen bij haar naam. De afgelopen jaren heeft ze per ongeluk weleens het een en ander laten vallen. Maar ze heeft me nooit in vertrouwen genomen.'

Hij slikt. 'Er zijn machtige mensen op zoek naar jouw moeder, Tessie. Ik weet dat Gwen altijd rekening hield met de mogelijkheid dat ze haar zouden vinden. Gwen was soms nog meer paranoïde dan ik, en dat wil wat zeggen!' gniffelt hij bitter.

'Gwen is betrokken geweest bij iets heel gevaarlijks. Ze weet zaken die bepaalde organisaties erg graag verborgen willen houden. Wat het is, kan ik je helaas niet zeggen. Ik had je willen beschermen tegen die kennis, voor je eigen veiligheid. Nu die geheimen jou hebben bereikt, is het van belang dat we de waarheid achterhalen. Ik help je waar ik kan, Tessie. Jou én Gwen!'

Hij staat op. 'Rust nog wat uit, het is alweer bijna avond.'

Hij zet de twee lege mokken en het lege bord op het dienblad. Tijdens zijn verhaal heb ik het brood met de pindakaas toch opgegeten.

'Ik breng je straks nog wat thee en dan maak ik soep voor je. Vanavond kun je verder toch niets meer doen dan uitrusten en herstellen. Morgen gaan we kijken hoe we je moeder kunnen vinden.'

Voordat hij bij de deur is, vraag ik: 'Robert, hoe heb je me eigenlijk gevonden?'

'Weet je, dat is heel vreemd gegaan. Er landde een bijzonder grote kerkuil voor de veranda, terwijl ik aan mijn ontbijt zat. Het was al licht en toch zat die kerkuil me daar ineens aan te staren. Je weet dat kerkuilen uitsluitend 's nachts actief zijn, dus ik vroeg me af wat hem kon hebben verstoord, waardoor hij overdag rondvloog. Op het moment dat ik op hem af liep, vloog hij weg. Maar een paar

meter verderop landde hij op het hek en staarde hij me weer aan.'

Hoofdschuddend vervolgt Robert zijn verhaal. 'Nieuwsgierig ben ik de uil gevolgd. Ik zweer het je, Tessie, het leek net of die uil me naar je toe leidde!'

Lachend verlaat hij de kamer. Stil staar ik hem na. Dan klinkt buiten de roep van een uil en kippenvel kruipt over mijn lijf. Snel schuif ik wat dieper onder de dekens.

3

HIER KOMEN DE CRITTERS!

De geur van koffie verjaagt de herinnering aan een nacht vol onrustige dromen. Meteen begint mijn maag onbeschoft luid te knorren. Na een tweede kop thee en een bord soep gisteren kon ik mijn ogen niet meer openhouden en ben ik uitgeput in slaap gevallen.

Robert woont in een oude boerderij. Er staan geen dieren in zijn stallen en schuren, maar oude auto's, motoren, vreemde machines en uitvindingen. Het woongedeelte van de boerderij is verrassend knus en gezellig, al zijn de meubels oud en gedateerd. Dat draagt voor mij alleen maar bij aan de charme van het huis. Vroeger ging ik hier op avontuur en stelde ik me voor dat ik een ontdekkingsreiziger was op zoek naar schatten in het diepste binnenland van Afrika. Ik vond ook altijd wel ergens een schat. Die bestond dan stevast uit snoepjes of chocolade die Robert voor mij had verstopt.

De koffiegeur brengt de belofte van een stevig ontbijt en ik sta op. Tenminste, dat is de bedoeling. Maar na een nacht rust is mijn lijf nog veel stijver geworden. Kreunend en steunend rol ik me half uit bed, waarna ik voorzichtig mijn benen en mijn rug strek. Au! Het voelt aan alsof mijn lichaam onder een wals is gekomen, en zonder in een spiegel te kijken weet ik dat ik er vast ook zo uitzie.

Stijfjes strompel ik naar de badkamer aan de andere kant van de hal. Ik spat voorzichtig wat water in mijn gezicht, poets mijn tanden en borstel de knopen en klitten uit mijn haar. Daarna ga ik op de